

Страни в главното производство

Жалбоподател: Drago Nemec

Ответник: Republika Slovenija

Диспозитив

- 1) Член 2, точка 1 от Директива 2000/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 юни 2000 година относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки трябва да се тълкува в смисъл, че физическо лице, което притежава разрешение да упражнява самостоятелно дейност като занаятчия, трябва да се счита за „предприятие“ по смисъла на тази разпоредба, а сключената от него сделка — за „търговска сделка“ по смисъла на същата разпоредба, ако тази сделка, макар да не се отнася до посочената в разрешението дейност, се вписва в извършването на независима икономическа или професионална дейност, която е организирана и постоянна, като запитващата юрисдикция следва да провери това обстоятелство с оглед на всички обстоятелства в конкретния случай.
- 2) Директива 2000/35 следва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като член 376 от *Obligacijski zakonik* (Кодекс на задълженията и договорите), която предвижда, че начислените, но неплатени лихви за забава спират да текат, когато техният размер достигне размера на главницата.

(¹) ОВ С 302, 14.9.2015 г.

Решение на Съда (трети състав) от 14 декември 2016 г. (преюдициално запитване от Commissione Tributaria Regionale di Roma — Италия) — Mercedes Benz Italia SpA/Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3

(Дело C-378/15) (¹)

(Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Данък върху добавената стойност — Директива 77/388/ЕИО — Член 17, параграф 5, трета алинея, буква г) — Приложно поле — Прилагане на подлежаща на приспадане част за данъка върху добавената стойност, начислен при придобиването на всички използвани от данъчнозадълженото лице стоки и услуги — Съпътстващи сделки — Използване на оборота като показател)

(2017/C 046/06)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Commissione Tributaria Regionale di Roma

Страни в главното производство

Жалбоподател: Mercedes Benz Italia SpA

Ответник: Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3

Диспозитив

Член 17, параграф 5, трета алинея, буква г) и член 19 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба и практика като разглежданите в главното производство, които изискват данъчнозадълженото лице:

- да приложи по отношение на всички получени от него стоки и услуги подлежаща на приспадане част, определена въз основа на оборота, без да предвиждат метод за изчисляване, основаващ се на естеството и действителното предназначение на всяка от получените стоки и услуги и отразяващ обективно реалния дял от направените разходи за облагаеми и необлагаеми дейности, и

- да определи въз основа на разбивката на оборота си сделките, които могат да се окачествят като „съпътстващи“, стига преценката, която се прави за целта, да отчита и връзката на тези сделки с облагаемите дейности на данъчнозадълженото лице и евентуално с използването, което следва от тях, на стоките и услугите, за които се дължи данък върху добавената стойност.

⁽¹⁾ ОВ С 337, 12.10.2015 г.

Решение на Съда (втори състав) от 15 декември 2016 г. (преюдициално запитване от Cour administrative — Люксембург) — Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

(Съединени дела C-401/15—403/15) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Свободно движение на хора — Права на работниците — Равно третиране — Социални предимства — Финансова помощ за следване на висше образование — Условие за произход — Понятие „дете“ — Дете на съпруга(та) или на регистрирания партньор — Принос за издръжката на това дете)

(2017/C 046/07)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour administrative

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)

Ответник: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

Диспозитив

Член 45 ДФЕС и член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно свободното движение на работници в Съюза трябва да се тълкуват в смисъл, че дете на пограничен работник, което може да се ползва непряко от социалните предимства, посочени в последната разпоредба, като финансирането на образование, предоставено от държава членка за децата на работници, упражняващи или упражнявали дейността си в тази държава, означава не само детето, което има родствена връзка с този работник, но и детето на съпруга(та) или на регистрирания партньор на посочения работник, когато този работник осигурява издръжката на това дете. Последното изискване произтича от фактическо положение, което трябва да се преценява от администрацията и евентуално от националните съдилища, без да е необходимо те да определят причините за този принос, нито да изчисляват точния му размер.

⁽¹⁾ ОВ С 302, 14.9.2015 г.